

TEMPUS FUGIT

Em llevo molt de matí, que és fosc,
però les hores se me'n van, lletges,
despïetades. ¿Què n'he fet, del temps?
Redactar un informe, escriure cartes,
pensar si mai tindrè el teu pit tan tendre
entre els meus dits. Mentre passen les pantalles
hi veig el solitari: n'aixeco les cartes,
miro de completar els pals, provo d'acceptar
la sort i la sorpresa. El vent fort escombra les hores.
Cal fer paquets, fullejo un llibre,
m'aturo en un poema i el torno a llegir,
indecís. He de fer el cafè, engegar la dutxa,
recollir la roba com un tresor vell que se'm mulla.
Ja sento els veïns que parlen, les portes,
les cisternes dels banys. ¿On han anat,
les hores? El Kleist és a la cuina, tacat de tomàquet,
i jo escric paraules llargues en la carta als Reis
del meu fill que «es demana» un cotxe vermell i un lego.
Torno al solitari: en destapo la carta més callada
i cauen totes, sense llengua, com les meves hores esverades.
Mai no sabré si la carta blava que queda
ha estat la mare del poema que no llegirà ningú.

UNA RELACIÓ

A fora els carrers són humits
o les acàcies ens filtren un sol mandrós
que anuncia les separacions de l'estiu.
Sabem que l'amor no és ben bé
res d'allò que havia estat
o que encara voldríem poder voler
que fos. Ara és només això:
un accident secret, contingut en ell mateix;
lleuger, fortíssim, escàs,
mut i alegre com l'escuma que es desfà.
Encara que allò que vindrà
també ens farà mal,
hem deixat de demanar-li res.
Cada cop ens acabem, sencer,
tot el futur, única pàtria
de la culpa i del perdó.

LES NOIES

Fóra impossible d'imaginar com vam resistir
tants anys el fred als tossals de fulles seques
sense les noies. A l'hivern duien cintes al cap,
blaves, liles, de tots els roses dels llapis pastel,
i bufandes de llana, i unes mitges espesses
com el solc de l'edat que ens tocava de viure.
I el panxell de les cames...!
Ah, el panxell de les cames!
El temps s'aturava i els homes miraven passar
la rodonesa del somni perfecte!
Ens calia enterrar a cops la història
però la por a l'infern no podia evitar
tanta i tanta bellesa. Les faldilles emmidonades
d'una ballarina, o l'olor del sabó net
si els tocaves la pell, a l'estiu, eren una redempció
al món dels bàrbars, més alta que les bicicletes
o els viatges, o que la paraula «exili».
Sempre tenien un silenci on amagar-se,
o la porta infranquejable d'un bany o d'una cuina,
o el vent que tombava una copa de vi.
Llunyanes, i dòcils, hi eren i no les teníem,
com ocells morts de melangia en altres terres.
Eren tantes, i tan alegres, però sempre venien
d'una en una, com fa la felicitat i la desgràcia:
deien que sí, ballaven amb tu, desapareixien
per sempre amb les tempestes d'agost.
Elles ens van construir el desig, i el turment,
i el saber que tot ho desconeixíem.
I ara que la neu cobreix llibres, boscos, veus
que s'enrogallen com maniquís de plàstic,
encara les veig passar dins els ulls

de la mort inútil que les mira. Tampoc ella
no hi pot fer res: Venus sempre triomfa,
i les noies canten i riuen, i la més bonica
em fa jurar que no ho diré a ningú,
i que si vull, després del cine, m'esperarà
tota sola a l'altre costat de la riba.